

OPEN ATELIER Voor Vera Pouw is kunst maken niet meer dan een vak

Schilderijen die je aan mag raken

THEA FIGEE
UTRECHT

Het atelier van Vera Pouw is sober. Een flink werkblad in het midden, een paar potten met kwasten, een dik aangekoekt palet acrylverf en onder de tafel de restanten van een flink gevecht met de materie. Geen high-tech materialen, mystieke hoekjes of kunstzinnige sfeerversterkers.

Nee, kunst maken betekent voor deze kunstenaar gewoon kwasten, verf, papier, schilderslinnen en elke dag hard werken: „Het is een vak en niet meer dan dat. Wat het spannend maakt, is dat je er iets in te vertellen hebt dat bijna niet in woorden te vatten is.”

In haar nieuwste boek, dat afgelopen zondag in de KunstSalon ten doop is gehouden, vinden we geen hoogdravende elitaire prietpraat, maar teksten die je een eindje meenemen in het 'gedreutel in het hoofd', zoals de kunstenaar haar lange reis naar elke nieuwe creatie omschrijft. Even gelaagd als haar schilderkunst vallen de teksten op doorschijnend papier als een dun velletje zo mooi over beeltenissen van haar schilderijen heen.

Mogelijke titels bij de werken lopen onderin als een stripverhaal door het hele boek mee: 'zomerhuid', 'van voorbijgaande aard', 'gebalsemd oranje' of plotsklaps heel ontwapenend simpel 'wel de botjes bewaren'. Klap je het boek uiteindelijk dicht, dan ken je de kunstenaar nog niet, maar ben je wél nieuwsgierig geworden.

„Ik vind het heerlijk om als een archeoloog in het zand te graven en dingen te vinden. Zo wil ik ook dat mensen in mijn schilderijen naar beeltenissen op zoek gaan. Ik verwacht ook van de kijker dat ie verder kijkt. Je mag mijn schilderijen aanraken en eraan krabben, want het gaat om het verkennen van lagen. Kopers vertellen mij wel eens dat mijn schilderijen met hun goedmoedigheid meegroeiën. Ze be-

Paspoort

- **Leeftijd:** 51.
- **Geboren in:** Utrecht.
- **Burgerlijke staat:** samenwonend, één dochter (Josse, 18 jaar).
- **Opleiding:** Stichting Opleiding Leraren (1972-1977), tekenen en textiele werkvormen.
- **Motto:** altijd haast.

vestigen hun humeur,” aldus Pouw.

De hoofdpersonen in haar schilderijen zijn silhouetten van mensfiguren. Ze ondergaan iets. Meestal zijn ze samen. Hun lijven zitten vol scherpe lijnen, diepe krassen en sporen, die je zou kunnen herleiden tot zenuw-, spier- of bloedbanen. Niet voor niets herinneren diezelfde lijnen ook aan de nerven van een herfstblad of luchtwortels van een boom, de huid van een schelp of een fossiel. „De mens en de natuur. Het is allemaal hetzelfde.” Ouder worden, jezelf leren kennen, corrigeren, nieuw en oud, het verstrijken van tijd, groeien, veranderen. Dat zijn de thema's die Pouw bezighouden. Ze verzekert me dat de ogenschijnlijk rustige, want in frescozachte tinten geschilderde eindresultaten met veel geweld zijn ontstaan: „Als ik schilder, zit ik helemaal onder.”

In haar manier van schilderen is ze uniek. Op zoek naar de juiste scherpe lijn reed ze ooit met de wielen van haar bureaustoel door een blad papier met verf. De wielen onder de stoel veroorzaakten precies de juiste lijn, waar ze tot die tijd met allerlei onhandige hulpmiddelen naar op zoek was. Uit deze toevallige treffer werd een betere manier van tekenen geboren. De kunstenaar rolt een vel papier in met acrylverf, legt het over haar schilderij en krast met een scherp materiaal op de achterkant van het papier totdat de lijnen - als bij een stuk ouderwets carbonpapier - op het schilderslinnen zijn overgebracht. Dit proces wordt vele keren herhaald, totdat het schilderij zichzelf - als het ware - af ver-

klaart: „Als er niets meer in de weg zit en het schilderij ook mij nog raakt, dan weet ik dat het af is.”

■ **Oude Vera Pouw**
de Kunst